

rolf

Rolf Onderwijs bv
Mercuriusweg 14
4051 CV Ochten
Holland

Tel. +31 344 647 647
Fax +31 344 647 610

Nederlands

Luistertaal

Art. 240.5473

Inhoud: 1 houten opzetblok met 28 pionnen
(7 kleuren: rood, blauw, groen, geel, zwart, oranje, bruin)
- 8 themaplatten

Met de woordelijke tekst van de 8 luisteravondturen op cassette en dubbel CD.

Nederlands

LUISTERTAAL

Wat is **LUISTERTAAL**?

LUISTERTAAL is een ontwikkelingsmateriaal met een auditief aanbod, waarbij er een verhaal wordt verteld en het kind de scènes van het verhaal op een themaplaat aan moet geven.

Voor welke kinderen is **LUISTERTAAL** bedoeld?

LUISTERTAAL is bedoeld voor jonge kinderen van 4 en 5 jaar.

Wat zijn de ontwikkelingsdoelstellingen van:

LUISTERTAAL?

Met LUISTERTAAL kunt u kinderen begeleiden bij het realiseren van de volgende ontwikkelingsdoelstellingen en vaardigheden:

- begrijpend luisteren
- het leren begrijpen van instructietaal
- uitbreiden van de woordenschat

Welke materialen bevat **LUISTERTAAL**?

- 1 houten opzetblok met 28 pionnen (7 kleuren: rood, blauw, groen, geel, zwart, oranje, bruin)
- 8 themaplatten
- 8 cassettebandjes met aan weerszijden hetzelfde verhaal
- 1 dubbel CD

De verhalen hebben de volgende titels:

1. Lotje, de eend
2. Doortje, de poes
3. Bonnie, de poedel
4. Miesje, de mus
5. Rabia gaat naar school
6. Wilbert in de winkel
7. Tanja is thuis
8. Thijs gaat op reis

Hoe kunnen kinderen **LUISTERTAAL** gebruiken?

Een kind beluistert met een hoofdtelefoon een verhaal

dat uitgebeeld is op een themaplaat en moet met pionnen aangeven wat er van het verhaal aan de orde komt. Daarbij wordt er zelfcorrigerend gewerkt door middel van gekleurde ringen op de achterzijde van de themaplaat. Een verhaal heeft verschillende scènes en bij iedere scène moet het kind een bepaalde kleur pion door de plaat steken. Achteraf kan het kind bekijken of het verhaal goed gevolgd is.

Een verhaal bevat de volgende kenmerken:

- een kennismakingsscène
- zeven deelscènes met een avontuurlijke, spannende inhoud
- eenvoudige, op jongsten gerichte, taal
- persoonlijke, op het kind gerichte, taal
- vier dierenverhalen en vier verhalen over kinderen
- elk verhaal met een duidelijke hoofdpersoon of een dier in de hoofdrol

De acht verhalen met hun deelscènes:

1. Lotje, de eend

- kennismakingsscène; in het midden van de vijver
- de dagelijkse zwemtocht
- vliegles
- op de weg
- gek doen
- de gevaarlijke snoek
- kroos eten

2. Doortje, de poes

- kennismakingsscène; de poes op de stoel
- op het aanrecht
- spijkerbroek
- in de boom
- met mussen spelen
- achter een muis aan
- de wijde wereld in

3. Bonnie, de poedel

- kennismakingsscène; de hond met haar 'baasjes'
- spelen met de bal
- Bonnie los
- Bonnie thuis

- voor de dichte deur
- Bonnie bij de dierenarts
- de grote hond

4. Miesje, de mus

- kennismakingsscène; kruimels eten
- geboorteplaats
- spelen
- op de bank
- koekjes pikken
- in de winter
- een ongeluk

5. Rabia gaat naar school

- kennismakingsscène; Rabia met haar moeder
- in de zandbak
- met de trekkar
- op de schommel
- paard rijden
- wip-wap
- gevallen

6. Wilbert in de winkel

- kennismakingsscène; Wilbert met zijn vader
- lege flessen

- stukje kaas
- groente-afdeling
- met de kar
- de snoepafdeling
- waar is papa?

7. Tanja is thuis

- kennismakingsscène; op haar eigen kamer
- op het dakterras
- in de kamer
- de kamer van Bertje
- mijn geheime plek
- de keuken
- springen op bed

8. Thijs gaat op reis

- kennismakingsscène; klaar voor het vertrek
- op de boot
- de tent opzetten
- naar het strand
- fietsen
- ijs eten
- de fles op het strand

Luc Koning

Luistertaal

- swingend - © Ingrid Rietveld.

Luis-ter, luis-ter al-le-maal hier komt weer een
 nieuw ver-haal. De pi-on-nen rood, geel, blauw
 lig-gen klaar ze zijn voor jou! Luis-ter, luis-ter
 luis-ter goed. Speel het spel zo-als het moet.
 Luist-ren leer je al-le-maal met Luis-ter-taal!

Luistertaal Verhaal 1

Lotje, de eend

Vorbereidingen:

U plaatst voor het kind:

- een opzetblok met zeven pionnen in zeven verschillende kleuren

- de themaplaat van Lotje, de eend in het opzetblok.

Controleer of het juiste cassettebandje in de recorder / cq. CD in de CD speler is geplaatst.

(introliedje)

Zit je goed en luister je goed, dan ga ik je nu een verhaal over mezelf vertellen. Ik ben een jonge eend en ik heet Lotje. Ik beleef spannende avonturen. Kijk maar op de grote plaat, dan kun je het verhaal volgen. Je moet steeds zelf op de plaat zoeken wat er in het verhaal gebeurt. Ik zeg dan welke kleur pion je bij het plaatje van het verhaal moet steken.

Zo, nu gaat het verhaal beginnen.

Pak de groene pion maar.

Midden in de ronde vijver daar zie je me, helemaal alleen. Ik kijk vrolijk rond. Ik ben nog maar een maand oud, maar ik kan toch al goed zwemmen. Eenden kunnen, als ze pas geboren zijn, meteen al zwemmen. Dat is bij kinderen niet zo hè? Ik ben helemaal geel. Mijn moeder heeft gezegd dat ik niet altijd geel zal blijven. Als ik groter ben word ik wit. Ik krijg dan ook een oranje snavel. Steek de groene pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Nu gaat het verhaal verder.

Pak de rode pion maar.

Iedere morgen en iedere middag ga ik met mijn broertjes en zusjes een eindje zwemmen. Mijn moeder zwemt vooraan en dan komen mijn broertjes, zusjes en ik. We zwemmen dan niet steeds in de vijver, want die ken ik nu wel. Meestal gaan we in de buurt in sloten zwemmen. Onderweg zien we heel veel. We zien vaak mooie bloemen en waterplanten.

Soms zwemmen we langs een wei met koeien. Zie je ons zo zwemmen? Ja? Steek de rode pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de gele pion maar.

De meeste kinderen weten wel dat eenden goed kunnen zwemmen, maar wist je ook dat we kunnen vliegen? Zwemmen lukt meteen als we uit het ei komen, maar vliegen moeten we wel een beetje leren. Als mijn donsveertjes weg zijn en er gewone veren komen, dan kan ik leren vliegen. Op een dag wilde mijn moeder het me leren. Ze heeft het eerst een paar keer voorgedaan. Ik heb geprobeerd om het na te doen, maar dat lukte niet, de eerste keer. Mijn broertjes en zusjes moesten er erg om lachen, want het leek net alsof ik over het water liep. Ik fladderde maar wat met mijn korte vleugels en kleine veren. Mijn moeder zei: "Lotje, laten we eerst nog maar wat zwemmen en het later nog maar een keer proberen." Ik weet zeker dat het nog wel een keer zal lukken, denk je ook niet? Steek de gele pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de zwarte pion maar.

Toen we op een dag weer, samen met moeder, aan het zwemmen waren, kwam vader ook even kijken hoe het met ons ging. "He, waar is Pjotter nou?", zegt vader opeens. Pjotter is mijn broertje. Moeder schrikt en begint hard te roepen: "Pjotter, Pjotter! Waar ben je?" Maar Pjotter is nergens meer te zien. "Hij zal de weg toch niet opgelopen zijn", zegt mijn zusje, "want dat is heel gevaarlijk!" "Julie blijven allemaal hier bij elkaar, dan ga ik zoeken", zegt moeder. "Kijk vooral aan de overkant van de weg", zegt vader. "Ik blijf wel even hier, bij de kinderen." Moeder vliegt hoog op om goed rond te kunnen kijken. Plotseling ziet ze Pjotter. Hij zwemt rustig in een waterplas. "Dan moet Pjotter dus toch de weg overgestoken zijn", denkt moeder. Ze is eigenlijk boos en blij tegelijk. Ook blij natuurlijk, want ze heeft haar kindje weer teruggevonden. Snel vliegt ze naar Pjotter toe. "Maar Pjotter toch, wat heb je ons laten schrikken. Je weet toch dat je bij ons

moet blijven." Pjotter knikt. Hij begrijpt nu pas wat hij gedaan heeft. Moeder begint hard om vader te roepen: "Vader, vader, kom eens gauw kijken. Ik heb Pjotter gevonden hoor!" Gelukkig heeft vader het gehoord en komt direct aangevlogen. "Pjotter, jongen, wat ben ik blij je weer te zien", zegt vader. "Ik jou ook", zegt Pjotter. "Laten we nu maar snel naar je broertjes en zusjes gaan", zegt moeder, "want die zijn nu even alleen." Tsjonge, tsjonge, wat een avontuur zeg! Steek de zwarte pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de blauwe pion maar.

Soms doen we ook gek hoor, als we met z'n allen gaan zwemmen. We maken wel eens gekke kwaakgeluiden. Een ander grapje is kriskras zwemmen. Dan zwemmen we niet mooi achter mijn moeder aan door de sloot, maar schots en scheef. Mijn moeder ziet daar niets van, want zij zoekt voortdurend naar lekkere hapjes voor ons. Ze ziet dan niet wat wij aan het doen zijn. Als we merken dat het kan, gaan we iets gek doen. Pas geleden hebben we een eind met onze koppen onder water gezwommen. Onder water kijken we dan naar de vissen, de kikkers en de torretjes. Jammer genoeg kreeg mijn moeder het toch gauw in de gaten en moesten we weer netjes zwemmen. Steek de blauwe pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de oranje pion maar.

Meestal is het leuk zo in de natuur te leven, maar voor eenden is het ook wel eens gevaarlijk. Gisteren waren we aan het zwemmen, toen er opeens een snoek aankwam. Een snoek is een grote vis en een gevaarlijk dier voor kleine eenden. Grote eenden kan hij niet opeten, maar kleine eenden wel. Meestal letten we goed op, maar nu kwam er een gemene snoek van achteren. We moesten nog een eind zwemmen voordat we op de kant waren. Gelukkig kunnen eenden ook op het land lopen. Snoeken kunnen dat lekker niet. Grote eenden vliegen wel weg, maar dat lukte ons nog niet. We

zwommen wat we konden, maar Pjotter, mijn kleine broertje, kon niet zo vlug zwemmen of fladderen. Hij bleef een stukje achter. Pjotter keek achterom en zag de snoek steeds dichterbij komen. De snoek wilde al happen, maar gelukkig hapte hij mis en even later stond Pjotter ook bij ons op de kant. Gelukkig dat dit avontuur toch nog goed is afgelopen. Steek de oranje pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de bruine pion maar.

Weet je wat ik het liefste doe? Misschien denk je wel dat ik het meest van zwemmen houd of van gek doen in het water. Maar dat is niet waar hoor. Het allerliefste wat ik doe is kroos eten. Kroos bestaat uit allemaal van die kleine groene blaadjes. Het liefst zwem ik wat rond en eet ik mijn eendebuik vol. Ook kevertjes en slakjes, die tussen het kroos leven, eet ik op en waterplanten lust ik ook graag. Zo, dan weet je dat ook weer. Vergeet je niet de bruine pion in het gat te steken waar je dit verhaal ziet?

Nu is het verhaal over Lotje afgelopen. Ga maar staan en kijk maar eens op de achterkant van de plaat of alle pionnen in de juiste gaten zitten.

(extromuziekje)

Luistertaal Verhaal 2

Doortje, de poes

Voorbereidingen:

U plaatst voor het kind:

- een opzetblok met zeven pionnen in zeven verschillende kleuren
- de themaplaat van Doortje, de poes, in het opzetblok.

Controleer of het juiste cassettebandje in de recorder / cq. CD in de CD speler is geplaatst.

(introliedje)

Zit je goed en luister je goed, dan ga ik je nu een verhaal over mezelf vertellen. Ik ben een jonge poes en ik heet Doortje. Ik beleef spannende avonturen. Kijk maar op de grote plaat, dan kun je het verhaal volgen. Je moet steeds zelf op de plaat zoeken wat er in het verhaal gebeurt. Ik zeg dan welke kleur pion je bij het plaatje van het verhaal moet steken.

Zo, nu gaat het verhaal beginnen.

Pak de gele pion maar.

Zie je me op de plaat? Ik lig op een stoel. Dat doe ik niet zo vaak hoor. Meestal ren ik door het huis of speel ik buiten, maar soms ben ik moe en dan spring ik op de stoel. Heel eventjes maar lig ik daar uit te rusten. Jonge poezen doen heel veel korte slaapjes op een dag. Op die stoel lig ik veilig. Ik kan alles goed zien en niemand kan er op mijn staart trappen. Zie je wel dat ik veel kleuren op mijn lijf heb. Ik heb wit, zwart, bruin en grijs. Steek de gele pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Nu gaat het verhaal verder.

Pak de rode pion maar.

Poezen houden van melk en dat weet mijn baasje gelukkig ook. Zij verzorgt me goed. Vier keer per dag krijg ik wat te eten en een paar keer melk op een schoteltje. Maar ik eet ook knapperige brokjes en stukjes vlees uit een blikje. Het is nu middag en dan komt mijn baasje van haar werk thuis om te eten en om mij eten en drinken te geven. Maar wat duurt dat lang. Ze komt maar niet en ik begin zo'n dorst te krijgen. Ik wacht niet langer. Ik moet wat drinken. Weet je wat, ik ga zelf wel op zoek naar melk. De koelkast krijg ik niet open, dat weet ik al. Dan maar even kijken op het aanrecht. En ja hoor, daar staat een pak met drinken erin. Oei, ik gooi het pak om! Er komt iets uit. Laat ik het maar eens proeven. 't Is niet erg lekker, maar ik drink er toch maar van. Plotseling gaat de deur open en komt mijn baasje binnen. "Foei Doortje", roept ze, "kon je niet even op me wachten? Chocomel, dat is toch niet iets voor poezen." Steek de rode pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de groene pion maar.

Als je nog een jonge poes bent, dan hoef je nog niet van die ernstige dingen te doen, zoals vechten met honden of 's nachts op pad gaan. Jonge poezen mogen lekker spelen. Vooral als mijn baasje niet thuis is, kan ik lekker mijn gang gaan. Ik zorg dat ik niet veel kapot maak. Meestal ziet mijn baasje toch niet wat ik gedaan heb. Rennen over de bank, voetballen met propjes papier, achter een vlieg aan jagen, klimmen in de gordijnen, dat zijn leuke dingen voor mij. Maar spelen met kleren vind ik ook leuk. Vooral in een jas kun je je goed verstoppen, maar ook een broek is fijn speelgoed. Een broek heeft twee van die pijpen en daar kun je zo lekker in kruipen. Ik let altijd goed op of mijn baasje vergeten heeft haar kleren op te ruimen. Als dat zo is, kan ik fijn mijn gang gaan. Vooral met de spijkerbroek van mijn baasje, dat vind ik het leukst. Steek de groene pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de zwarte pion maar.

Soms gaat het ook wel eens mis met het spelen. Dan doe ik dingen die eigenlijk niet mogen of dingen die te gevaarlijk zijn voor mij. Ik ben wel eens in de wasmachine geklommen. Ik heb ook wel eens achter de piano vastgezet. Pas geleden had ik nog een angstig avontuur, want toen durfde ik niet meer uit een hoge boom te komen. Die boom staat achter in onze tuin. Ik was er wel eens vaker ingeklommen, maar nu was ik te ver gegaan. De tak waarop ik zat wiebelde heen en weer en ik was bang dat ik zo maar op de grond zou vallen. Het duurde heel lang voordat iemand mij hoorde. Gelukkig was mijn baasje die dag op tijd thuis. Ze is op een trap geklommen en toen durfde ik in haar armen te springen. Steek de zwarte pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de blauwe pion maar.

Zie je me daar buiten in de tuin? Ik ga eens kijken wat ik vandaag kan doen. Ik loop over het gras. O, kijk, daar zitten ook mussen in het gras.

Ik ga achter een boom zitten en ga naar ze kijken. Zouden ze met me willen spelen? Vogels lijken me leuke dieren om mee te spelen. Ik zou wel vriendjes met ze willen worden. Zacht sluip ik door het gras naar de mussen. Ik steek mijn poot uit om er een te pakken. Maar dan vliegen ze luid schreeuwend op. Wat is dat nou toch? Er wordt ook op het raam getikt. Mijn baasje komt naar buiten en roept: "Dat mag niet Doortje. Jij mag geen vogels opeten." Maar ik was dat ook helemaal niet van plan. Hoe komt ze erbij. Ik wilde alleen maar met de mussen spelen. Steek de blauwe pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de bruine pion maar.

Het is met poezen heel vreemd. Er zijn veel dingen die we leuk vinden om te doen, zoals spelen met vogels, spelen met een bal, spelen met een knot wol of lekker melk drinken, lekker met de nageltjes aan een stoelpoot krabben of in de gordijnen klimmen. Maar weet je wat we nou ook nog leuk vinden? Spelen met muizen! Jonge poezen spelen met ze, maar grote poezen eten muizen op. Ik doe dat nog niet. Ik ben daar nog te jong voor. Later ga ik vast en zeker ook zelf wel muizen vangen en opeten. Nu eet ik vooral wat mijn baasje me geeft en wat ik tegenkom. Toch ben ik al aan het oefenen voor later, want ik ga wel achter de muizen aan. Vooral 's avonds ga ik op zoek naar muizen. Er zijn twee plekken waar ik ze wel weet te vinden. Meestal zitten ze op zolder of in de schuur. Ik ga dan heel rustig op de loer liggen en als ik ze zie en hoor ren ik even snel achter ze aan of ik probeer naar ze toe te springen. Kijk, daar ren ik weer. Maar de muis is ook niet gek, die denkt dat ze wordt opgegeven en ze rent voor haar leven. Ik loop zo hard ik kan, maar de muis blijft me voor. Net als ik denk haar te kunnen pakken rent ze het deurtje in van haar huis. Dat is een klein gat onder in de muur. Ik kan niet meer remmen en vlieg met mijn kop tegen de muur. Even blijf ik verschrikt liggen. De muis zal wel lachen, denk ik. Steek de bruine pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de oranje pion maar.

Je hebt nu al gehoord dat ik me prima vermaak. Ik weet dat kinderen naar school gaan, maar poezen hoeven niet naar school. Die leren alles zelf wel en natuurlijk ook van de moederpoes. Er zijn wel boeken waarin staat dat er poezenscholen zijn, maar dat is onzin. Ik weet nu alles wat er bij mij thuis en buiten in de tuin kan gebeuren. Het wordt tijd dat ik eens verder weg ga om te kijken wat er nog meer te beleven is. Ik denk dat ik maar eens een lange wandeling ga maken. Misschien kom ik wel andere poezen tegen. Of misschien kom ik jou nog wel tegen. Let maar goed op. Als je een poes tegenkomt, die wit, zwart, bruin en grijs van kleur is, dan ben ik het en dan moet je maar zeggen: "Hallo Doortje." Vergeet je niet de oranje pion in het gat te steken waar je dit verhaal ziet?

Zo, nu is het verhaal over Doortje afgelopen. Ga maar staan en kijk maar eens op de achterkant van de plaat of alle pionnen in de juiste gaten zitten.

(extromuziekje)

Luistertaal Verhaal 3

Bonnie, de poedel

Vorbereidingen:

U plaatst voor het kind:

- een opzetblok met zeven pionnen in zeven verschillende kleuren
- de themaplaat van Bonnie, de poedel, in het opzetblok.

Controleer of het juiste cassettebandje in de recorder / cq. CD in de CD speler is geplaatst.

(introliedje)

Zit je goed en luister je goed, dan ga ik je nu een verhaal over mezelf vertellen. Ik ben Bonnie, de poedel. Een poedel is een hond. Ik beleef spannende avonturen. Kijk maar op de grote plaat, dan kun je het verhaal volgen. Je moet steeds zelf op de plaat zoeken wat er in het verhaal gebeurt. Ik zeg dan welke kleur pion je bij het plaatje van het verhaal moet steken.

Zo, nu gaat het verhaal beginnen.
Pak de blauwe pion maar.

Zie je me in het midden op de plaat? Daar sta ik, samen met Bas en Michelle. Dat zijn niet mijn echte baasjes hoor, het zijn mijn buurkinderen. Mijn echte baas heet mevrouw van Vleuten. Mevrouw van Vleuten is heel oud. Ze woont nog wel gewoon in haar eigen huis, maar ze kan niet drie keer per dag met mij naar buiten. Gelukkig zijn Bas en Michelle er. Iedere dag bellen ze even aan en dan laten ze me uit. Bas is vier en Michelle is zes jaar. Ze wonen twee huizen verderop en ze mogen alleen met mij in de buurt wandelen en niet zo ver weg gaan, want ze zijn nog jong en dan weten ze misschien de weg niet meer terug. Steek de blauwe pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Nu gaat het verhaal verder.
Pak de rode pion maar

Meestal loop ik rustig met Michelle en Bas. Poedels rukken niet zo aan de lijn, het zijn lieve honden en dat ben ik ook. Maar gewoon een beetje in de buurt lopen begint me de laatste tijd toch wel wat te vervelen. Meestal zoek ik wel iets om mee te spelen. Ik heb eens een hele tijd met een oude schoen gespeeld. Overal waar ik naar toe ging, nam ik de schoen mee. Michelle of Bas gooide de schoen soms weg en dan lieten ze me los, zodat ik de schoen op kon halen. Na een half jaar was er niets meer van die schoen over. Hij was helemaal stuk, zoveel hebben we ermee gespeeld. O, wat zie ik daar. Een bal. Daar houd ik ook erg van. "Waf, waf", roep ik en ik trek de beide kinderen naar de bal. Het is een bal van een kind uit de buurt. De bal ligt zomaar aan de rand van het grasveld. "Niet aankomen hoor!", roept Bas. Maar ik wil het toch. Ik houd nu eenmaal erg van spelen met een bal. Ik loop er naar toe en doe mijn bek open om de bal vast te pakken. Opeens hoor ik een enorme knal. Direct daarna een luid gesis. O, ik zie het al. Ik heb de bal stuk gebeten. "Wat doe je nou Bonnie!", roept Michelle. "Dat mag niet hoor." Ze trekt me bij de bal

vandaan. "Laten we even wachten om te kijken van wie die bal is", zegt Bas. Maar het duurt lang en er komt niemand. "Dan gaan we maar weer naar huis en kijken we straks nog wel", zegt Bas. Steek de rode pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de groene pion maar.

Alle honden moeten aan de lijn als ze buiten lopen. Als Michelle en Bas me komen halen om buiten te spelen, doen ze me eerst een halsband om. Gelukkig zit daar een lange lijn aan, want anders kan ik helemaal niet lekker buiten lopen. Vandaag heb ik er echt veel zin in om naar buiten te gaan. Het is lekker weer en ik ben de hele dag nog niet buiten geweest. Als ik Bas en Michelle zie, spring ik van blijdschap tegen hen op. "Ik geloof dat je er wel zin in hebt", zegt Bas. "Waf, waf", blaf ik terug. Als we buiten zijn lijk ik wel een dolle jonge hond. Ik spring en probeer zo hard mogelijk te lopen. "Niet zo hard trekken, Bonnie", roept Michelle. Maar ik blijf trekken. Bas en Michelle houden nu allebei de lijn vast. Ze kunnen me haast niet meer houden. Opeens voel ik dat ik vrij kan lopen. Ik kijk om. De lijn sleept over de grond achter me aan. Ik ben los. Michelle en Bas staan te roepen en te zwaaien. Ik blijf lekker ver bij ze uit de buurt. Ik ga straks wel weer naar ze toe hoor. Nu ga ik eerst even van mijn vrijheid genieten. Steek de groene pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de bruine pion maar.

Je weet al dat mijn echte baas mevrouw van Vleuten is. Die is wel aardig, maar ze slaapt erg veel. Ze is al bijna 80 jaar en zit vaak voor het raam te slapen. Ze wil dan dat ik op de grond bij haar kom liggen. Maar ik ben nog zo jong en ik wil graag rennen. Ik doe dan toch maar wat ze vraagt. Maar zo gauw ik merk dat ze slaapt, ga ik er vandoor. Dan ga ik lekker door het huis sluipen. Vooral op zolder is het leuk. Daar liggen veel spullen om iets mee te doen en soms is er ook nog wel iets om op te eten. Ik blijf niet al te lang op zolder, want voordat mevrouw Van Vleuten wakker

wordt, moet ik weer bij haar terug zijn. Ze mag natuurlijk niet weten wat ik heb uitgespookt, want ik weet zeker dat ze dat niet goed vindt. Daarom ga ik maar weer op het kleed liggen en doe mijn ogen dicht. Steek de bruine pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de oranje pion maar.

Mijn baasje slaapt weer en ik ga weer op avontuur door het huis. Maar wat is dat? Ze heeft de deur naar de tuin open laten staan. Zou ik nu zelf door de tuin naar buiten kunnen gaan? Het lijkt er wel op. Ik durf het ook wel, want ik ken de buurt goed. Dus doe ik het maar. Voorzichtig wring ik me door de kier van de deur en voor ik het weet loop ik over straat. Er zijn mensen die naar me wijzen en zeggen: "Kijk, daar heb je Bonnie. Zij is alleen, mag dat zo maar?" Iemand anders zegt: "Er zal toch niets met mevrouw van Vleuten aan de hand zijn?" Helemaal op mijn gemak voel ik me nou ook niet meer. Ik ben niet gewend om zo vrij rond te lopen. Weet je wat? Laat ik maar weer terug gaan. Maar wat is dat? De deur is dicht gevallen. Dus kan ik er niet meer in! Ik blaf en krab met mijn poten aan de deur, maar niemand ziet me en niemand hoort me. Ik zal moeten wachten tot mijn baasje wakker is. Steek de oranje pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de gele pion maar.

"Ik ga met je naar dokter Oskam, de dierenarts", zegt mevrouw van Vleuten. 'Je hebt al twee dagen niet gegeten. Dat kan toch zo niet doorgaan. Je bent al zo'n mager dier en zo blijft er helemaal niets van je over.' Het klopt, ik voel me al drie dagen niet lekker en ik heb ook geen honger. Alles doet me pijn en ik heb nergens zin in. Ik heb zelfs geen zin om met Bas en Michelle naar buiten te gaan. Gisteren heb ik het nog wel geprobeerd, maar na vijf minuten hebben ze me weer thuisgebracht. Ik voel me gewoon niet lekker en daarom zijn we naar de dokter gegaan. Mevrouw van Vleuten heeft me in haar tas meegenomen.

"Zet haar maar op de onderzoekstafel, mevrouw van Vleuten", zegt dokter Oskam. Daar zit ik dan. Zie je me? "O, ik zie het al," zegt de dokter na een poosje. "Bonnie heeft een soort hondgriep. Ze moet in elk geval veel drinken en toch wat eten, dan is ze over een paar dagen weer de oude Bonnie. Een pilletje of een prikje is niet nodig." "Gelukkig maar", roept mevrouw van Vleuten. Ze stopt me weer in de tas en loopt langzaam met me naar huis. "Ik ga je eens extra goed verzorgen", zegt ze lief tegen me. Wat heb ik toch een fijn baasje. Steek de gele pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de zwarte pion maar.

"Gelukkig dat je weer beter bent, Bonnie", zegt Michelle. "We gaan weer lekker met je buiten spelen." Ik spring tegen Bas op en hij doet me meteen mijn halsband om. Met ons drieën gaan we naar buiten. We lopen altijd eerst naar het huis van Bas en Michelle, want hun moeder wil graag zien wat ze aan het doen zijn. Daarna gaan we naar het pleintje. Meestal zijn daar kinderen aan het spelen. Dan lopen we door een klein park weer terug naar mevrouw van Vleuten. Als we in het park lopen hoor ik opeens een gehijg achter me en ruik ik iets vreemds. Ik kijk om en zie de kop van een grote, bruine hond. Zijn bek staat wijd open. Hij wil bijten of spelen, maar ik moet er niets van hebben. Ik vergeet van schrik te blaffen en spring tegen Michelle op. Ze pakt me op en houdt me in haar armen. "Kom hier Diesel!", roept de baas van de andere hond. Maar de hond luistert niet. Hij blijft staan blaffen. Ik ben nu erg bang. Ook Bas is bang. Hij begint te huilen, want deze grote hond vindt hij niet lief. Na veel te lang wachten komt de baas eindelijk naar ons toe. "Hier, Diesel!", zegt hij. 'Je mag geen kleine hondjes plagen.' Hij pakt Diesel in zijn nek en sleept hem weg. "Ik vind Bonnie veel liever dan die vervelende hond", zegt Michelle en we gaan gauw naar huis. Was me dat even schrikken! Vergeet je niet de zwarte pion in het gat te steken waar je dit verhaal ziet?

Zo, nu is het verhaal over Bonnie afgelopen. Ga maar

staan en kijk maar eens op de achterkant van de plaat of alle pionnen in de juiste gaten zitten.

(extromuziekje)

Luistertaal Verhaal 4

Miesje, de mus

Voorbereidingen:

U plaatst voor het kind:

- een opzetblok met zeven pionnen in zeven verschillende kleuren
  - de themaplaat van Miesje, de mus, in het opzetblok.
- Controleer of het juiste cassettebandje in de recorder / cq. CD in de CD speler is geplaatst.

(introliedje)

Zit je goed en luister je goed, dan ga ik je nu een verhaal over mezelf vertellen. Ik ben Miesje, een mus. Je weet vast wel dat mussen vogels zijn. Iedere dag kun je me wel zien vliegen. Ik beleef spannende avonturen. Kijk maar op de grote plaat, dan kun je het verhaal volgen. Je moet steeds zelf op de plaat zoeken wat er in het verhaal gebeurt. Ik zeg dan welke kleur pion je bij het plaatje van het verhaal moet steken. Zo, nu gaat het verhaal beginnen. Pak de bruine pion maar.

Zie je me op de plaat? Ik ben koekkrumels en broodkrumels aan het eten. Mussen lusten eigenlijk alles wel. Hier sta ik bij de bakker achter het huis. Vaak zijn er stukjes koek en brood achter het huis van de bakker te vinden. Iedere dag vlieg ik daar wel even heen. Ik eet ook wel zaadjes en ik drink water, maar krumels brood of koek vind ik wel erg lekker. Alleen in de winter is er weinig te vinden. Ook bij de bakker ligt er dan weinig achter zijn huis. Maar vandaag is het een goede dag voor mij. Er is van alles te eten. Zie je dat ik de krumels aan het oppeuzelen ben? Steek de bruine pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Nu gaat het verhaal verder.
Pak de blauwe pion maar.

Nu zal ik je vertellen waar ik vorig jaar geboren ben. Ik ben niet in een boom of in een schuur geboren, maar in een nest onder een dakpan. Toen mijn vader en moeder een nest wilden gaan maken, hebben ze de hele buurt rond gevlogen, maar nergens konden ze iets vinden dat geschikt was. De bomen wiebelden te veel, volgens mijn moeder. De schuren zaten op slot en in de struiken kon de kat er zo bij. Dus dat was ook geen goed plan. Op zekere dag vloog mijn vader voorbij een huis, waarvan een dakpan bij een raam wat scheef lag. Er was een mooie kier te zien. "Daaronder gaan we wonen", zei mijn vader. "Geen kat kan erbij", zei moeder "en we zitten toch droog, als het regent." Dus daar hebben mijn ouders een mooi nest gemaakt en later ben ik daarin geboren. Steek de blauwe pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de groene pion maar.

Nu ben ik al groot en mag ik vrij rond vliegen. In de buurt waar ik meestal vlieg zijn mijn ouders en andere familieleden ook. We komen elkaar overal tegen. Vaak zijn we in het park te vinden. Daar speel ik ook met mijn neefjes en nichtjes. Mussen spelen dan niet met poppen of met ballen, maar wij doen allerlei andere spelletjes. Vaak spelen we verstoppertje, maar we doen ook vliegspelletjes. Dan vliegen we achter elkaar aan en dan moet je in de rij blijven. Een van ons vliegt dan voorop en de anderen moeten er netjes achter blijven. Als je er niet achter kunt blijven, ben je af. En als je af bent moet je op een tak gaan zitten. Ik probeer altijd heel vlug te vliegen en scherpe bochten te maken, maar mijn neefje kan me altijd bijhouden. Kijk maar eens op de plaat, daar zie je ons achter elkaar tussen de bomen door vliegen. Steek de groene pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de oranje pion maar.

Soms zijn we van al dat vliegen zo moe, dat we even moeten uitrusten. Mensen zitten vaak op een bank als

ze even willen uitrusten, maar müssen doen dat ook. Wij kunnen wel met heel veel tegelijk op een bank zitten. Gisteren wilden we dat ook doen, maar toen zat er al iemand op. Gelukkig was dat een meneer die sliep. We konden er best bij gaan zitten. Opeens werd de man wakker. We schrokken erg en vlogen allemaal snel weg. Steek de oranje pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de zwarte pion maar.

Een leuk spelletje voor ons is koekje pikken. Vooral als het mooi weer is doen we dat vaak. We gaan eerst hoog in de lucht vliegen. We kijken dan goed of er ergens iemand achter een huis buiten zit. Als dat zo is gaan we in de dakgoot van dat huis zitten. Vaak moet iemand die buiten is wel even naar binnen. Soms gaat de telefoon of moet er iemand naar de w.c. Dan kan het gebeuren dat er even niemand bij de tafel zit. Als we dat zien vliegen we er op af en kijken we of er nog wat op de tafel ligt. Soms zijn dat broodjes, stukjes cake of taart of andere lekkere dingen, waarvan we de naam niet kennen. Dan gaan we lekker snoepen. Maar als de deur naar de tuin weer open gaat, vliegen we natuurlijk snel weg. We hebben wel eens alle koekjes van een schaal gegeten. Toen de mevrouw van het huis weer naar buiten kwam, keek ze heel verbaasd. "Waar zijn die koekjes nou gebleven!", riep ze. Nou, wij wisten wel wat er mee gebeurd was. Steek de zwarte pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de gele pion maar.

In de winter is het vaak niet leuk voor vogels. Er is dan weinig eten te vinden voor ons. Het is dan vaak koud en soms stormt het ook. Gelukkig zijn er ook mensen die dan aan ons denken. Vooral Sonja en Bert zijn echte dierenvrienden. Zo gauw het herfst wordt halen ze het vogelhuisje uit de schuur en zetten dat dan in de tuin. Als wij helemaal geen eten meer kunnen vinden, dan is er in dat vogelhuisje nog wel wat voor ons. Vaak liggen er broodkruimels in en ook wel

aardappelen en allerlei zaadjes. Sonja en Bert zitten dan voor het raam te kijken. Wij zien ze dan wel zitten. Het zijn echte dierenvrienden. Als het nog niet vriest staat er meestal ook wel een bakje met vers water voor ons klaar. Maar soms zijn er ook brutale spreuuwen in de buurt. Als Sonja en Bert dat zien komen ze naar buiten om die spreuuwen weg te jagen. Eerst vliegen we dan ook weg, maar later komen we lekker toch weer terug. Als Sonja en Bert er niet zouden zijn, zou ik in de koude winter vaak honger hebben, denk ik. Steek de gele pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de rode pion maar.

Sonja en Bert hebben me een poosje geleden nog het leven gered. Ik vloog toen met een paar familieleden door het dorp. We hadden net bij de bakker broodkruimels gegeten en vlogen door de winkelstraat op zoek naar nog meer voedsel. Ik vloog voorop, maar opeens had ik veel pijn en een tel later lag ik op de straat. Mijn neefjes en nichtjes vertelden later dat ik tegen een glazen windscherm was gevlogen. Je kent die schermen misschien wel. De mensen zitten er achter om uit de wind te kunnen zitten. Je kunt er dwars doorheen kijken en ze vallen niet erg op. Soms plakken de mensen daar wel uitgeknipte vogels op om ons te waarschuwen, maar dat was nu niet gebeurd. Ik zag niets en ben er zo tegenaan gevlogen. Ik lag op de grond en Sonja en Bert kwamen net uit school en hadden alles gezien. Ze pakten me op en Bert stopte me in zijn jas. "We gaan naar de dierenarts!", schreeuwde hij. Ik hoorde daar niets van, want ik was helemaal bewusteloos. Het leek wel of ik sliep. Heel langzaam werd ik wakker en deed mijn ogen open. Ik zag de kinderen en de dierenarts. "Ik geloof dat het nog wel meevalt", zei de dokter. "Weet je wat we doen? We leggen de vogel op het dak van mijn garage. Dan kan er ook geen kat bij komen. We zetten er wat eten bij en dan moeten we maar kijken of zij weer beter wordt." Daar lag ik op het dak van de garage. Mijn neefjes en nichtjes bleven in de buurt en toen het avond werd voelde ik me al weer een stuk

beter. De volgende morgen kon ik gelukkig al weer vliegen. Ik zal proberen nog beter uit te kijken. Vergeet je niet de rode pion in het gat te steken waar je dit verhaal ziet?

Zo, nu is het verhaal over Miesje afgelopen. Ga maar staan en kijk maar eens op de achterkant van de plaat of alle pionnen in de juiste gaten zitten.

(extromuziekje)

Luistertaal Verhaal 5

Rabia gaat naar school

Vorbereidingen:

U plaatst voor het kind:

- een opzetblok met zeven pionnen in zeven verschillende kleuren

- de themaplaat van Rabia, die naar school gaat, in het opzetblok.

Controleer of het juiste cassettebandje in de recorder / cq. CD in de CD speler is geplaatst.

(introliedje)

Zit je goed en luister je goed, dan ga ik je nu een verhaal over mezelf vertellen. Ik ben Rabia, een meisje dat voor het eerst naar school gaat. Ik weet nog niets van school en alles is nieuw voor mij. Ik vind het wel spannend hoor. Kijk maar op de grote plaat, dan kun je het verhaal volgen. Je moet steeds zelf op de plaat zoeken wat er in het verhaal gebeurt. Ik zeg dan welke kleur pion je bij het plaatje van het verhaal moet steken.

Zo, nu gaat het verhaal beginnen.

Pak de gele pion maar.

Zie je me in het midden op de plaat? Ik loop daar samen met mijn moeder. Ik ga voor het eerst naar school. Ik heb al wel op de peuterspeelzaal gezeten, maar dat is toch wat anders dan een echte basisschool. Ik heb erg veel zin om naar school te gaan.

Ik ken ook al veel kinderen die op de basisschool zitten en die kinderen vertelden me welke leuke dingen je op school kunt doen. Gelukkig gaat de deur snel open en kan ik vlug naar binnen. Steek de gele pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Nu gaat het verhaal verder.

Pak de rode pion maar.

Het is erg leuk op school. Juf Els is aardig en ik ken al veel kinderen in de klas. Eerst praten we met elkaar in de kring en dan mogen we naar buiten. "Het is mooi weer", zegt de juf. "Dan moeten we maar gauw buiten gaan spelen." Nou, daar houd ik ook erg van. Leuk hè, dat je naar school gaat en toch buiten mag spelen. Thuis hebben we geen zandbak om in te spelen. Gelukkig is er hier wel een. Er zijn niet veel andere kinderen in de zandbak. Er is een jongen die met zijn handen een gat aan het graven is. Hij heet Joris. Ik weet nog niet wat ik het eerst wil doen. Ik heb een schep en twee emmers om mee te spelen. Weet je wat, ik ga eerst de emmers maar eens vol doen met zand, dat lijkt me wel leuk. Steek de rode pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de groene pion maar.

Als ik de emmers met zand gevuld heb, komt Joris langs met een trekkar. "Jij mag wel in de kar", zegt Joris. Ik ga in de kar zitten en houd me goed vast. Joris trekt. Hij heeft dit al vaker gedaan. We slingeren heen en weer over het plein. "Niet zo hard, Joris", roep ik. "Zo meteen val ik er nog uit!" Maar Joris rent al niet meer zo snel, want hij wordt natuurlijk moe en wil nu wel even uitrusten. Steek de groene pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de zwarte pion maar.

Nu zijn we bij de schommel. Er zijn geen andere kinderen. Ik klim op de schommel en probeer heen en weer te gaan. Ik heb wel eens eerder op een schommel gezeten, maar deze is wat groter en het gaat nog

niet zo gemakkelijk. "Ik duw je wel", zegt Joris. Hij duwt me even en dan lukt het. Ik schommel lekker heen en weer. Juf Els komt ook kijken. "Jij vermaakt je wel", zegt ze. "Er zijn leuke dingen te doen op school hè? Je mag alles bekijken vandaag. Dan weet je ook wat we allemaal op school hebben en wat je allemaal kunt doen. Steek de zwarte pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de blauwe pion maar.

Bij de schommel ligt een paardetuije. Ik pak het op. Joris vertelt dat je daar 'paardje' mee kunt spelen. Een kind kan het omdoen. Dat kind is dan het paard en een ander kind houdt het tuije vast en die is dan de boer. "Zullen we het eens doen?", vraagt Joris. Joris doet het tuije om en ik mag het vasthouden. Samen rennen we in galop over het grasveld. Dat gaat leuk. Ik probeer de teugels goed vast te houden. Dat valt niet mee, want dit paard kan vreselijk hard rennen. Na een poosje wordt het paard moe en kan ik gelukkig ook weer langzaam lopen. "Heeft je paard al eten gehad?", vraagt de juf. "Nee", zeg ik, "daar heb ik nog geen tijd voor gehad." Steek de blauwe pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de oranje pion maar.

"Wat zullen we nu gaan doen?", vraag ik. "We kunnen weer in de zandbak gaan spelen, maar we kunnen ook nog op de wip", zegt Joris. "Er is niemand op de wip. Jij mag er wel als eerste op gaan zitten", zegt Joris. Ik ga er op zitten. "Nu moet je iets omhoog gaan met de wip, want dan kan ik er ook op stappen", zegt Joris. Even later zit Joris ook op de wip. "Wip-wap", roep ik en we gaan op en neer. Het gaat steeds sneller en soms kom ik wel wat hard op de grond neer. Echt leuk vind ik dat wippen toch ook niet. Er zouden eigenlijk kussentjes op zo'n wip moeten zitten, dat zou een stuk lekkerder zijn. "Ik wil eraf", zeg ik. "Oke", zegt Joris. Hij stapt van de wip en met een klap schiet ik naar beneden op de grond. Dat doet wel even pijn. Voorlopig hoef ik dus echt niet meer te wip-

pen. "Laat mij maar in de zandbak of lekker schommelen", denk ik. Steek de oranje pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de bruine pion maar.

"Kijk eens", roept Joris, "de trekker is weer vrij." We rennen er naar toe en nu gaat Joris erin zitten en moet ik trekken. Ik probeer net zo hard te slingeren als Joris, maar dat is best moeilijk hoor. Toch gaat het steeds beter, we vliegen over het plein. Maar dan opeens gebeurt het: ik neem een scherpe bocht en struikel plotseling over mijn eigen benen. Daar lig ik dan, languit op het schoolplein. Mijn knie doet pijn en ik voel de tranen in mijn ogen komen. Gelukkig komt juf Els er al aan en zegt: "Oei, Rabia toch, heb je je pijn gedaan?" Ik laat mijn knie zien en de juf zegt: 'Je hebt een flinke schaafwond, die zullen we eerst even schoonmaken.' Ze tilt me op en draagt me de school in. Binnen wordt mijn knie met water schoon gemaakt en afgedroogd. Juf Els plakt er een pleister op. Het doet nu al veel minder pijn. "Probeer maar weer te gaan staan", zegt ze. Het lukt en samen lopen we naar buiten. Dan klappt de juf in haar handen, want we moeten opruimen. De speeltijd is voorbij. Ik heb wel veel beleefd deze eerste dag, vind je ook niet? Vergeet je niet de bruine pion in het gat te steken waar je dit verhaal ziet?

Zo, nu is het verhaal over Rabia afgelopen. Ga maar staan en kijk maar eens op de achterkant van de plaat of alle pionnen in de juiste gaten zitten.

(extromuziekje)

Luistertaal Verhaal 6

Wilbert in de winkel

Vorbereidingen:

U plaatst voor het kind:

- een opzetblok met zeven pionnen in zeven verschillende kleuren

- de themaplaat van Wilbert in de winkel in het opzetblok.

Controleer of het juiste cassettebandje in de recorder / cq. CD in de CD speler is geplaatst.

(introliedje)

Zit je goed en luister je goed, dan ga ik je nu een verhaal over mezelf vertellen. Ik ben Wilbert, een jongen, die iedere week wel een keer met zijn vader of moeder naar de winkel gaat. Ik houd daar niet zo van. Ik vind het gewoon vervelend. Om het toch een beetje leuk te vinden probeer ik grapjes te maken in de winkel. Kijk maar op de grote plaat, dan kun je het verhaal volgen. Je moet steeds zelf op de plaat zoeken wat er in het verhaal gebeurt. Ik zeg dan welke kleur pion je bij het plaatje van het verhaal moet steken.

Zo, nu gaat het verhaal beginnen.

Pak de rode pion maar.

Zie je me op de plaat? Ik sta daar samen met mijn vader. Ik ga vaak op zaterdagochtend boodschappen met hem doen. Dat boodschappen doen is altijd hetzelfde en ik houd er echt helemaal niet van. Steek de rode pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Nu gaat het verhaal verder.

Pak de gele pion maar.

We beginnen altijd met het inleveren van de lege flessen. Er zijn flessen die in een grote bak kunnen en er zijn ook flessen waar je nog weer geld voor terugkrijgt. In onze winkel is een machine en daar moet je die lege flessen in stoppen. Je moet ze dan rustig in een vakje zetten en dan schuiven ze zo weg. Meestal mag ik de flessen in het vakje zetten. Als alle flessen er in zitten moet mijn vader op een knop drukken en dan krijgt hij een bonnetje. Op dat bonnetje staat hoeveel geld hij voor de lege flessen krijgt. Als de machine niet goed werkt moet je op een andere knop drukken. Dan hoor je een belletje en dan komt er iemand om te kijken wat er aan de hand is. Ik ben nu al zo

groot dat ik ook op die knop kan drukken. Als mijn vader op het bonnetje staat te wachten, druk ik er gauw op. "Wat is er aan de hand?", vraagt de meneer van de winkel. "Volgens mij is er niets aan de hand", zegt vader. "Maar u hebt toch gebeld." "Ik weet van niets", zegt vader. "En onze Wilbert is nog zo klein, die kan nog niet bij die knop. U zult zich wel vergissen." Maar ja, jij weet wel wat er gebeurd is hè! Steek de gele pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de groene pion maar.

Als we klaar zijn met de lege flessen, beginnen we met het kopen van melk en kaas. We eten thuis veel jonge kaas en mijn vader koopt daar meestal een kilo van. Een kilo is een heel zwaar stuk kaas. "Wil jij ook een plakje kaas?", vraagt het winkelmisje. "Ja, graag", zeg ik. Ze snijdt een plakje kaas af. "Ik heb thuis ook nog een zusje", zeg ik. "Mag die ook een plakje kaas?" "Ja hoor", zegt het misje. Dan geeft ze me nog een plakje. "En mijn moeder, die is ook thuis, mag die ook wat?" Het winkelmisje lacht en zegt: "Nou, vooruit dan maar." En zo krijg ik vaak wel drie plakjes kaas. En weet je wie die plakjes allemaal opeet? Wat denk je? Dat kun je wel raden, hè! Steek de groene pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de oranje pion maar.

Nu komen we bij de groente- en fruitafdeling. Je weet wel: sla, komkommers, appels en peren. Bij ons in de winkel moet je alles zelf pakken, in een zakje doen en dan wegen. Soms mag ik van mijn vader ook op de knop van de weegschaal drukken. Dan komt er een bonnetje uit en dan weet je hoeveel geld je moet betalen. Weet je wat ik wel eens gedaan heb? Ik ben eens zelf op de weegschaal gaan zitten. Mijn vader was toen bezig een mooie tros bananen uit te kiezen. Het was nog rustig in de winkel. Ik ben toen op de tafel geklommen en ben op de weegschaal gaan zitten. "Als je een tros bananen was, kostte je wel vijf-

tig euro”, zei mijn vader. Hij drukte op de knop en plakte het bonnetje met daarop: ‘bananen, 50 euro’ op mijn neus. Dat was lachen, joh! Steek de oranje pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de blauwe pion maar.

Mijn vader wil altijd dat ik de kar met boodschappen duw. Met weinig boodschappen erin gaat dat gemakkelijk. Maar met veel boodschappen erin wordt de kar zwaar. Dan vind ik het niet zo leuk om te duwen. Dan zou ik liever een beetje willen rondlopen in de winkel. Maar ja, de kar moet toch geduwd worden. Vorige week was ik aan het duwen en toen rende ik te hard. Ik moest naar mijn vader, de bocht om. Ik zag niet dat er op de hoek allemaal blikken op elkaar stonden en opeens was er veel lawaai. Mijn vader keek op en zag mij bij de blikken staan. Ik was er te dicht langs gereden en er rolden wel tien blikken op de grond. ‘Je moet met die kar ook niet proberen te rennen, Wilbert”, zei mijn vader. Voortaan zal ik wel rustiger rijden. Steek de blauwe pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de zwarte pion maar.

De leukste afdeling van de winkel vind ik de snoepafdeling. In onze winkel liggen de vakken vol met lolly’s, spekkies, kauwgom, drop, toffees, te veel om op te noemen. Mijn vader en moeder houden van gezond eten en ze zeggen dat snoep niet zo gezond is. Het is slecht voor je tanden en als je er te veel van eet heb je niet zoveel zin in gezond eten en dan kun je zelfs ziek worden. Volgens mij verzinnen ze dat. Ik heb van mijn oma’s gehoord dat mijn vader en moeder zelf vroeger wel veel snoepjes hebben gegeten. Dan is het toch gek dat de kinderen later niet mogen snoepen. Soms kopen we wel eens wat. Mijn vader staat dan lang op een zakje te kijken om te zien of het niet al te ongezond is. Ik vind dat je meer moet kijken of het wel lekker genoeg is. Anders is snoepen toch niet leuk meer? ‘t Is pas echt leuk als je opa en oma meegaan naar de winkel. Die doen meestal niet zo moei-

lijk en die weten wel wat lekker is voor kinderen. Steek de zwarte pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de bruine pion maar.

Ik ben al zo vaak in deze winkel geweest, dat ik overal de weg wel weet. Ik mag dan ook in de winkel rondlopen waar ik wil. Als ik een keer de kar niet hoeft te duwen vindt mijn vader het niet erg als ik overal wat rondkijk. Ik kijk dan of ik iemand van school tegenkom. Soms kom ik Bart tegen. Die zit bij mij in de groep. Samen proberen we dan grapjes uit te halen. Als een mevrouw iets aan het zoeken is, proberen we de kar van die mevrouw weg te duwen. Als ze dan iets in haar kar wil doen is ze die kwijt. Op een keer had ik ook met Bart gespeeld en toen kon ik mijn vader niet meer terugvinden. Ik dacht dat hij nog bij de groenteafdeling was, maar daar was hij niet. Ik heb overal gekeken, maar kon hem niet vinden. Toen ben ik maar gaan roepen: “Papa, papa, papa van Wilbert, papa, papa.” Maar mijn vader hoorde mij niet. Op het laatst was ik zo moe en zo bang dat ik maar ben gaan huilen. Er kwamen winkelmeisjes naar me toe die me troostten en me van die heerlijke plakjes kaas gaven. Ze wisten immers hoeveel ik daar van houd. En uiteindelijk, na een heel lange tijd, kwam mijn vader eraan. “Waar was je toch, Wilbert? Ik heb je overal gezocht. Ik dacht dat je naar buiten was gegaan en dat je al bij de auto stond te wachten.” “Ik was jou ook kwijt”, zei ik. “Gelukkig dat we elkaar weer gevonden hebben”, zei vader. Vergeet je niet de bruine pion in het gat te steken waar je dit verhaal ziet?

Zo, nu is het verhaal over Wilbert afgelopen. Ga maar staan en kijk maar eens op de achterkant van de plaat of alle pionnen in de juiste gaten zitten.

(extromuziekje)

Luistertaal Verhaal 7

Tanja is thuis

Vorbereidings:

U plaatst voor het kind:

- een opzetblok met zeven pionnen in zeven verschillende kleuren
  - de themaplaat van Tanja is thuis in het opzetblok.
- Controleer of het juiste cassettebandje in de recorder / cq. CD in de CD speler is geplaatst.

(introliedje)

Zit je goed en luister je goed, dan ga ik je nu een verhaal over mezelf vertellen. Ik ben Tanja, een meisje van vier jaar. Over een paar weken word ik vijf. Ik zal je eens laten zien waar ik woon. Kijk maar op de grote plaat, dan kun je het verhaal volgen. Je moet steeds zelf op de plaat zoeken wat er in het verhaal gebeurt. Ik zeg dan welke kleur pion je bij het plaatje van het verhaal moet steken.

Zo, nu gaat het verhaal beginnen.

Pak de oranje pion maar.

Zie je me op de plaat? Ik ben in mijn eigen kamer. Ik heb een zolderkamer, helemaal boven in ons huis. Ons huis staat midden in een grote stad. In een stad is het erg druk, want er rijden veel auto's en bussen. Het is zo druk bij ons dat ik niet buiten kan spelen. Onze tuin is erg klein. Vaak staan de fietsen ook nog in de tuin en dan is er weinig ruimte meer om te spelen.

Meestal speel ik dan maar binnen. Gelukkig mag ik steeds kinderen mee naar huis nemen om binnen te spelen. Steek de oranje pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Nu gaat het verhaal verder.

Pak de rode pion maar.

Mijn vader en moeder hebben mij de kamer boven op zolder gegeven, omdat daar ook een dakterras is. Eigenlijk is mijn kamer dus nog een stuk groter. Als het mooi weer is zit mijn moeder wel eens te zonnen op dat terras, maar eigenlijk is het helemaal voor mij. Als mijn vriendinnetjes en vriendjes komen spelen,

doen we net of het een gewone tuin is. Soms gaat het mis. Vooral als we met de bal spelen is het gevaarlijk. Dan gebeurt het dat de bal naar beneden valt. Soms rolt de bal dan de tuin in, maar hij is ook wel een keer op straat terecht gekomen. Een grote vrachtauto is er toen overheen gereden en de bal klapte met een harde knal uit elkaar. Soms maken we ook wel een tent op het dakterras. Alleen fietsen heb ik er nog nooit gedaan, maar verder kun je er eigenlijk alles wel doen. Zo heb ik toch nog een fijne speelplaats. Steek de rode pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de groene pion maar.

Ik ben niet altijd boven op mijn zolderkamer hoor. Soms is het in de woonkamer ook heel gezellig. Mijn knuffels heb ik boven, maar mijn boeken heb ik beneden. Mijn vader en moeder lezen ook veel in de kamer en dan zit ik ook in mijn prentenboeken te kijken. Soms zit ik tussen mijn vader en moeder in en om de beurt lezen ze mij dan wat voor.

Buiten razen de auto's voorbij, maar daar hoor je gelukkig niet zo veel van. En weet je waarom het in de kamer ook zo gezellig is? Nou, dat komt omdat mijn kleine broer van twee vaak rondkruipt. Hij heet Bertje en kan al staan. Als ik aan het lezen ben, wil hij met me spelen. Hij gaat dan naast de bank staan en roept: "Tatja, Tatja." Dan leg ik meestal mijn boek weg en ga met hem spelen. Dat vindt hij leuk. Vooral als we samen met zijn knuffelbeer spelen. Steek de groene pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de zwarte pion maar.

Bertje heeft ook een eigen kamer. Daar staat zijn ledikant. Daar staan ook zijn knuffels en zijn auto's, maar veel van zijn speelgoed staat ook in de woonkamer. Soms speel ik ook wel met Bertje op zijn kamer. Bertje houdt erg van muziek. Toen mijn moeder een keer even weg moest om boodschappen te doen, heb ik op Bertje gepast. We hebben toen potten en pannen uit de keuken gehaald en van die houten lepels gepakt.

Samen hebben we met de lepels op de pannen geslagen. Toen mijn moeder weer terugkwam, schrok ze heel erg. "Wat maken jullie een herrie zeg", zei ze. We moesten ophouden, want eigenlijk zijn potten en pannen ook niet om op te slaan. Steek de zwarte pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de gele pion maar.

Ik heb ook een geheime plek. Dat is de kast onder de trap. Alleen mijn moeder weet dat ik daar een geheime plek heb. In die kast is het pikkedonker. Mijn vader plaagt me wel eens en zegt dan dat er wel eens muizen in die kast kunnen zitten. Daar ben ik niet bang voor. Ik ken heel veel muizen en dat zijn juist van die leuke, grappige dieren. In de kast staan een paar dozen, een stofzuiger en wat emmers en bezems. Maar verder is er nog ruimte over. Het ledikant van Bertje zou er misschien wel in kunnen staan. Op de lege plek in de kast heb ik een kleed en kussens op de grond gelegd. Ik bewaar er ook mijn schelpen en mijn zaklantaarn. Er zit geen licht in de kast en met de zaklantaarn is het lekker spannend en geheimzinnig. Soms denk ik dat er een spook in rond vliegt of een vleermuis. Twee vriendinnetjes van school kennen mijn geheime plek ook, maar die mogen dat niet aan andere kinderen vertellen. Steek de gele pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de blauwe pion maar.

Ook een leuke plek bij ons thuis is de keuken. Mijn moeder kan lekkere dingen koken, maar een paar keer per week kookt mijn vader. Mijn vader kookt allemaal gekke dingen. Hij weet vaak zelf niet wat hij dan allemaal gebruikt. Soms gaat het ook wel mis. Op een dag kwam ik thuis en toen stonk het in de keuken. Mijn vader zat in de kamer de krant te lezen. Ik zei: "Pap, ruik je niks?" "Ja, nu je het zegt", zei mijn vader. "Ik ruik nu ook wat. Het zullen toch niet de aardappelen zijn?" En ja hoor. Mijn vader had de aardappelen vergeten. En als aardappelen aanbranden, stinkt dat vreselijk. "Ik zet ze wel buiten neer", zei mijn vader.

"Straks stinkt het hele huis er nog naar." "Maar wat moeten we nu zonder die aardappelen?", vroeg hij. "Maak dan een lekkere soep", zei ik. Nou, soep maken, dat kan mijn vader heel goed. Hij gooit er dan van alles en nog wat in, vooral kruiden. Misschien kan mijn vader wel de lekkerste soep van de hele wereld maken. Steek de blauwe pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de bruine pion maar.

Kinderen uit de klas komen graag bij me spelen. Ze vinden het leuk op het dakterras. Maar je begrijpt dat kinderen niet altijd kunnen komen. Daarom bedenk ik zelf ook nog wel andere gekke dingen. Zal ik je eens vertellen wat ik nog meer doe? Ik glijd ook wel eens van de twee trappen. Mijn moeder vindt dat erg gevaarlijk, maar ik kan het erg goed en er is nog nooit iets mis gegaan. Maar het allerleukste is toch wel springen op het bed van mijn vader en moeder. En dan samen met Bertje. Mijn moeder weet dat we daar erg van houden en daarom mag het soms. Mijn moeder wil er dan wel bij zijn om te kijken of we niet te gevaarlijk doen. Ik heb wel gehoord dat ik het enige kind in de klas ben die op het bed van vader en moeder mag springen. Leuk he? Vergeet je niet de bruine pion in het gat te steken waar je dit verhaal ziet?

Zo, nu is het verhaal over Tanja afgelopen. Ga maar staan en kijk maar eens op de achterkant van de plaat of alle pionnen in de juiste gaten zitten.

(extromuziekje)

Luistertaal Verhaal 8

Thijs gaat op reis

Vorbereidingen:

U plaatst voor het kind:

- een opzetblok met zeven pionnen in zeven verschillende kleuren
- de themaplaat van Thijs die op reis gaat in het

opzetblok.

Controleer of het juiste cassettebandje in de recorder / cq. CD in de CD speler is geplaatst.

(introliedje)

Zit je goed en luister je goed, dan ga ik je nu een verhaal over mezelf vertellen. Ik ben Thijs en ga met mijn zusje en mijn vader en moeder op vakantie. We gaan lekker kamperen, met een tent. Kijk maar op de grote plaat, dan kun je het verhaal volgen. Je moet steeds zelf op de plaat zoeken wat er in het verhaal gebeurt. Ik zeg dan welke kleur pion je bij het plaatje van het verhaal moet steken.

Zo, nu gaat het verhaal beginnen.

Pak de groene pion maar.

"Thijs", roept moeder. "Heb je al je eigen spullen gepakt? Jij zou voor je eigen spullen zorgen". "Ja mama", roep ik terug. "Ik heb mijn tas met spullen en mijn bal neem ik zo mee." Ik ga met mijn vader en moeder en mijn zusje Marloes naar Terschelling. Terschelling is een eiland midden in de zee. Mijn vader en moeder zijn daar al eens eerder geweest. Ik ben er nog nooit geweest. Moeder heeft verteld dat Terschelling een heel mooi eiland is om op vakantie te gaan. Er is zand en zee en het is er vaak mooi weer. Kijk maar eens of je mij op de plaat ziet staan. Steek de groene pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Nu gaat het verhaal verder.

Pak de oranje pion maar.

Wanneer alles in de auto zit moeten Marloes en ik nog instappen en dan kunnen we vertrekken. Na twee uur rijden komen we bij de haven. "Met die boot gaan we", zegt moeder. "Kan daar dan een auto op?", vraag ik. "Ja hoor", zegt moeder. "De boot lijkt nu nog klein, maar als we dichterbij zijn zul je zien dat het een heel grote boot is." Na een poosje wachten mogen we aan boord. Mijn moeder rijdt de auto op de boot en als er een plekje voor de auto gevonden is

stappen we uit. Je kunt van alles doen op zo'n boot, zoals wat eten en drinken en natuurlijk ook naar de w.c. gaan. Steek de oranje pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de gele pion maar.

Na een hele poos varen komen we in de haven van Terschelling aan. Mijn vader en moeder weten waar de camping is. Als we daar aankomen krijgen we een leuk plaatsje bij een paar bomen. "We gaan eerst de tent opzetten", zegt mijn vader. Vader en moeder kunnen dat vlot. Je kunt zo zien dat ze dat al heel vaak gedaan hebben. Marloes en ik mogen ook helpen. Ik mag dingen aangeven en soms ook wat vasthouden. Na een half uur staat de tent en kunnen we lekker wat gaan drinken, want van hard werken krijg je dorst. Vader en moeder drin ken thee, Marloes en ik krijgen limonade. Onze tent is juist groot genoeg. Er is een kleine ruimte voor, waar we kunnen zitten en waar je eten kunt koken. Daarachter zijn nog twee slaapruintes. In de ene slapen vader en moeder en in de andere slapen Marloes en ikzelf. Steek de gele pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de rode pion maar.

We hebben nu allemaal wat gedronken. "Laten we naar het strand gaan", zegt vader. Marloes en ik pakken onze emmers en scheppen. De camping ligt in de duinen en na een korte wandeling komen we bij de zee. "Je mag hier lekker vrij rond lopen", zegt moeder. Er zijn hier geen auto's en het strand is lekker breed. Mijn zusje en ik rennen over het strand. Maar iedere keer stoppen we even omdat we leuke schelpen zien. Hoe dichterbij we bij het water komen, hoe meer schelpen we vinden. We lopen naar het water. "Mogen we onze laarzen uitdoen?", vraag ik. En ja hoor, dat mag. Ik doe mijn laarzen uit. Marloes houdt ze nog even aan. "Jullie moeten niet te ver gaan hoor", zegt moeder, "want morgen gaan we weer en dan nemen we onze zwemspullen mee." Ik loop het water in. "Ga nou niet te ver", roept moeder, "want anders word je hele-

maal nat." Opeens komt er een grote golf en daar heb je het al. Het water spat tegen mijn broek op. Ik ben helemaal nat. "Geeft niets hoor", zeg ik dapper. "Dat droogt wel op. Het is toch lekker weer." Het voelt wel koud aan, maar na een poosje voel je dat niet meer. Steek de rode pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de blauwe pion maar.

Zoals mijn moeder had beloofd, zijn we de volgende dag weer naar het strand gegaan. In de ochtend zijn we gaan fietsen. Op Terschelling kun je heel mooi door de duinen fietsen. Ik zit bij mijn vader achterop en Marloes bij moeder. Er is veel te zien onderweg. We zien allerlei vogels, zoals meeuwen en zelfs fazanten. In het bos zien we ook nog konijntjes. Soms stoppen we en dan mogen Marloes en ik even in het bos of in de duinen spelen. We vinden van alles en nog wat, zoals veertjes van vogels, stenen, schelpen, takken en allerlei soorten bladeren. Steek de blauwe pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de zwarte pion maar.

"Weet je wat er ook bij een vakantie hoort?", vraagt vader. "Lekker uitrusten", zegt moeder. "Lang opblijven", zegt Marloes. "Lekker lezen", zegt moeder. "Lekker spelen", zeg ik. "Nee", zegt vader. Jullie hebben het allemaal mis. Bij een vakantie hoort ijs eten." 'Ja, ja', roepen Marloes en ik. "Ik weet wel waar je hier lekkere ijsjes kunt kopen", zegt vader. "Kom op jongens, we gaan er heen." Na een poosje lopen komen we bij een restaurant en inderdaad, daar kun je ijs eten. Mijn zusje en ik krijgen een grote beker, vol met ijs. Lekker zeg. Ik weet wel waarom we toch wel vaak ijsjes eten. Vooral mijn vader is ook gek op ijs. Maar wij smullen er ook van. Steek de zwarte pion maar in het gat waar je dit verhaal ziet.

Pak nu de bruine pion maar.

Als de ijsjes op zijn gaan we weer terug naar de tent.

We blijven twee weken op Terschelling. Gelukkig is het mooi weer, zodat we veel buiten kunnen zijn. Iedere dag gaan we naar het strand. Ik heb al een grote verzameling schelpen. Iedere dag zijn de zee en het strand weer anders. We vinden ook allerlei bijzondere dingen op het strand. Zoals ook die ene keer toen ik iets heel bijzonders zag. "Mama, papa, kijk eens, een fles", roep ik. Mijn vader komt eraan en zegt: "Pas op Thijs, dat je je niet pijn doet aan het glas." Maar als hij dichterbij komt ziet hij dat de fles niet stuk is. Moeder en Marloes zijn er ook bijgekomen. Vader pakt de fles uit het water. "Wat zit er in?", vraagt moeder. "De fles is leeg", zegt vader. Hij bekijkt de fles nog eens goed en ziet dan dat er toch iets in zit. Ik zie het nu ook en roep: "Er zit een papiertje in. Zou er iets op staan?" Vader krijgt de fles niet open. "Laten we de fles maar mee naar de tent nemen", zegt moeder. Die middag wil ik veel eerder naar de camping terug dan anders. Ik wil graag weten of er iets op dat papiertje staat. Als we eindelijk bij de tent terug zijn, stopt vader de fles in een papieren zak en slaat er met een hamer op. Tussen de scherven ligt het papiertje. Voorzichtig haalt vader het eruit. Er staat inderdaad wat op geschreven. Hij leest het briefje en zegt dat hij kan zien dat het van iemand uit Noorwegen is. Noorwegen is een land dat ook aan de zee ligt. Ver weg. "Misschien is het wel 'zeepost'", zegt vader. "Dan is de fles helemaal van Noorwegen naar Terschelling gedreven. Als iemand een brief in een fles stuurt dan heet dat 'zeepost'. Als we weer thuis zijn sturen we de mevrouw of meneer van deze brief wel een kaartje." 'Ja, dat is leuk,' roepen Marloes en ik tegelijk. Vergeet je niet de bruine pion in het gat te steken waar je dit verhaal ziet?

Zo, nu is het verhaal over Thijs afgelopen. Ga maar staan en kijk maar eens op de achterkant van de plaat of alle pionnen in de juiste gaten zitten.

(extromuziekje)

